

Οι φοιτητές και καθηγητές διαδηλώνουν στην Ιταλία του Μπερλουσκόνι. Η δυσαρέσκεια μαθητών, καθηγητών και γονιών διογκώνεται στη Γαλλία του Σαρκοζί. Στην Ισπανία του Θαπατέρο δεκάδες χιλιάδες προστίθενται κάθε μήνα στις λίστες των ανέργων.

Στην Ελλάδα ο Δεκέμβρης θα είναι πολύ μακρύς, γιατί κάθε μήνας μέσα στο 2009 θα ζει με το άρωμά του για τους νέους και τις νέες που εξεγέρθηκαν, ενώ για όλους εκείνους που έκαναν πως δεν κατάλαβαν και γι' αυτό προσπάθησαν να πνίξουν στα δακρυγόνα τη νεανική οργή, θα ζει ως φάντασμα.

Η Ευρώπη της παγκοσμιοποίησης δεν είναι πια μια πλούσια μητρόπολη μακριά από την περιφερειακή ελληνική επαρχία. Είναι ο κοινός τόπος μεγάλων ιστορικών αναζητήσεων, είναι ο χώρος μιας ενιαίας και βαθιάς κρίσης που όμοια της είχε να εμφανιστεί για περισσότερο από μισό αιώνα.

Αυτό που στην Ευρώπη ονομάζουν «Precarity» και στην Ελλάδα «κοινωνική ανασφάλεια» είναι το κύριο χαρακτηριστικό αυτής της κρίσης.

Οι κυρίαρχες δυνάμεις προσπαθούν να μας πείσουν ότι αυτό που εμφανίζεται ως κρίση δεν είναι παρά, μια μεγάλη βέβαια αλλά, προσωρινή χρηματοοικονομική ανισορροπία.

Τι θα πουν όμως στους νέους, που διεκδικώντας το δικαίωμα στο όνειρο αντιμετώπισαν άλλοτε το σκληρό πρόσωπο της καταστολής και άλλοτε το φαρισαϊκό χαμόγελο της πολιτικής και της μιντιακής εξουσίας;

Οι νέοι της Ελλάδας με την εξέγερσή τους έθεσαν στην πρώτη σειρά της ημερήσιας διάταξης αυτό το κολοσσιαίο πρόβλημα. Και το πρόβλημα είναι κολοσσιαίο όχι μόνο γιατί εμφανίζει πλήρες το αδιέξοδο για το μέλλον των νέων, αλλά γιατί δεν είναι πια μια ιδιομορφία της Ελλάδας αλλά εκτείνεται σε ολόκληρη την Ευρώπη και όχι μόνο.

Αυτό ακριβώς το πρόβλημα δεν θέλησαν να συζητήσουν τα περισπούδαστα πάνελ των καναλιών, εξαντλώντας τη νοητική τους εμβρίθεια σε αιτήσεις για την καταδίκη των κουκουλοφόρων. Η δε κυβέρνηση επιχείρησε είτε με τη μορφή της συναίνεσης, είτε αξιοποιώντας μορφές της ακροδεξιάς ιδεολογικής τρομοκρατίας να καταργήσει θεμελιώδη δημοκρατικά δικαιώματα.

Δεν έχω τη γνώμη ότι εκτοξεύω μια άδικη κατηγορία.

Τι σημαίνει στα αλήθεια όταν ένας πρωθυπουργός καλεί τους πολιτικούς αρχηγούς και τις συνδικαλιστικές οργανώσεις να ακυρώσουν προαναγγελθείσα συγκέντρωση; Σημαίνει πολύ απλά ότι επιχειρεί να καταργήσει ένα από τα θεμελιώδη χαρακτηριστικά της δημοκρατίας και επειδή καταλαβαίνει ότι αυτό αποτελεί δημοκρατική εκτροπή αναζητάει συναίνεση.

Σημαίνει ότι η άποψή του για δημοκρατία εξαντλείται στα δώματα της εκτελεστικής εξουσίας, η οποία αφού έχει σε μεγάλο βαθμό ακυρώσει την αντιπροσωπευτική νομοθετική εξουσία, επιχειρεί είτε με τη μορφή της συκοφάντησης, είτε με κλίμα τρόμου να ακυρώσει και το δικαίωμα να συναθροίζονται και να διαδηλώνουν οι πολίτες.

Πρόκειται για έλλειμμα ιστορικής γνώσης και συνείδησης το οποίο όταν χαρακτηρίζει ηγέτες και πολιτικές ηγεσίες είναι επικίνδυνο.

Μόνο ο ΣΥΝ και ο ΣΥΡΙΖΑ δεν δέχθηκαν να συμφιλιωθούν με πρακτικές και πολιτικές που επιχειρούν να κουκουλώσουν και να παρακάμψουν το πρόβλημα.

Είναι αλήθεια πως ο σημερινός συσχετισμός πολιτικών δυνάμεων και η μιντιακή τρομολαγνία κατάφεραν να αποπροσανατολίσουν σε μεγάλο βαθμό την συζήτηση και να εξαντλήσουν το θέμα σε εκφράσεις συμπάθειας για τους εξεγερμένους νέους.

Κανείς όμως δεν θέλησε να εμβαθύνει στην ουσία των πραγματικών προβλημάτων. Θα τολμούσα να πω πως κανείς δεν θέλησε να καταλάβει τι ήθελαν να μας πουν οι νέοι.

Μόνο ο ΣΥΝ προσπάθησε να καταλάβει και να κατανοήσει τους νέους και δέχτηκε την ανελέητη μίση όλων των παραγόντων της σημερινής παραλυτικής πολιτικής και κοινωνικής ισορροπίας.

Η συζήτηση λοιπόν για «το δικαίωμα των νέων στο Όνειρο δεν έγινε» και ας μην κάνουν ότι δεν καταλαβαίνουν.

Ο ΣΥΝ και ο ΣΥΡΙΖΑ βέβαια δεν πρόκειται να παραιτηθούν από τη διάθεση τους αφ' ενός να ανοίξει επιτέλους αυτή η συζήτηση,

αλλά και να γίνει με όρους που θα επιτρέπουν νέες αναζητήσεις και νέους πολιτικούς προσανατολισμούς.

Ο ΣΥΝ με μεγάλη συνέπεια έχει επιλέξει ως ιδεολογικό οπλοστάσιο, το δρόμο της δημοκρατίας και των δικαιωμάτων και γνωρίζει καλά, έχοντας ιστορική γνώση και συνείδηση ότι αυτός ο δρόμος δεν είναι ούτε ευθύγραμμος, ούτε ομαλός. Έχει επανειλημμένα υπονομευθεί και έχει ανατραπεί από δυνάμεις με τις οποίες δεν είναι απλά αντίπαλοι μας, αλλά είναι εχθροί μας.

Το μεγάλο λοιπόν δίλημμα είναι, ή θα πορευτούμε με πλήρη σεβασμό και κατοχύρωση της δημοκρατίας και των δικαιωμάτων και στο πλαίσιο αυτό θα ανοίξουμε τα μεγάλα προβλήματα και τις προκλήσεις που βάζει μπροστά μας η πολύμορφη κρίση ή με εκλογικά τετρίτια και με τεχνικές εξουσίας θα παρακάμψουμε και θα συγκαλύψουμε τα προβλήματα που έχει προκαλέσει.

Ο ΣΥΝ έχει επιλέξει και δεν είναι μόνος

Είναι μαζί με τις δυνάμεις της αριστεράς στον ΣΥΡΙΖΑ, με τις δυνάμεις της Ευρωπαϊκής Αριστεράς, αλλά πρώτα και κύρια είναι με τις δυνάμεις που αμφισβητούν, που εξεγείρονται και που αναζητούν ένα καλύτερο μέλλον.

Στις μεγάλες ιστορικές καμπές ο καθένας πρέπει να αποφασίσει με ποιους θα πάει και ποιους αφήνει.

Το δίλημμα δεν είναι για τον ο ΣΥΝ και την Ευρωπαϊκή Αριστερά, έχουμε κάνει την επιλογή μας.

Οι άλλοι πρέπει να αποφασίσουν.